

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/155/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7823201582
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Novotnej Mlinárscikovej
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7823201582.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a Mgr. Miloša Greguša v spore žalobkyne Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, pobočka Košice, Festivalové námestie č. 1 Košice proti žalovanému A. A., nar. X.X.XXXX bývajúcemu vo B. C. D. E. C. F. XXX/X zastúpenému JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom so sídlom v Rožňave na ulici Cyrila a Metoda č. 4 o zaplatenie 780,30 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 7C/19/2023-50 zo dňa 5.6.2024 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a III.

O d m i e t a odvolanie žalovaného proti výroku II. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu vo výške 780,30 eur, a to v lehote do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Návrh na prerušenie konania zamietla.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 780,30 Eur s príslušenstvom a zároveň náhrady trov konania. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že žalovaný dňa 7.7.2018 v čase okolo 00:15 hod. v obci B. pri rodinnom dome na ul. E. C. F. XXX/X fyzicky napadol G. A., čím mu spôsobil zranenia, v dôsledku ktorých bol práceneschopný od 7.7.2018 do 23.8.2018. Počas práceneschopnosti mu vyplatila nemocenské dávky v sume 780,30 Eur. Žalovaný bol za toto konanie rozsudkom Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 3T/117/2019 zo dňa 25.3.2022 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ. Uviedla, že žalovanému zaslala výzvu č. 37/2023 na uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť vzniknutú škodu v sume 780,30 Eur, ktorá predstavuje dávky nemocenského poistenia vyplatené poškodenému G. A. v súvislosti s úrazom utrpým dňa 7.7.2018.

3. Súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa § 238 ods. 1,2,3,5,6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, § 415, § 441 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ) a konštatoval dôvodnosť uplatneného nároku. V konaní nepovažoval za sporné, že žalovaný bol

rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/117/2019 zo dňa 25.3.2022 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.3.2022. Spornou skutočnosťou bolo, či poškodený G. A. má mieru spoluzavinenia na vzniku škody na zdraví. Poukázal na to, že žalovaný svoje tvrdenia o spoluzavinení poškodeného na vzniku škody v rozsahu 80% nepreukázal žiadnymi dôkazmi a ani nenavrhol vykonanie takých dôkazov, ktoré by uvedené tvrdenia podporili. Navrhnuté výsluchy svedkov G. A., H. A., A. A. a A. B. súd na pojednávaní zamietol dôvodiac, že výpoveď žalovaného v trestnom konaní bola v rozpore s výpoveďou poškodeného, to znamená, že je tam tvrdenie proti tvrdeniu. Vo vzťahu k svedkom uviedol, že matka H. A. nič nevidela, pretože stála na schodoch v nočnej košeli, bola tma, spor natáčala mobilným telefónom, na ktorom nie je nič vidieť, je len počuť výkriky, ktoré ani Kriminálny expertízny ústav nevedel stotožniť s hlasom poškodeného. Svedok A. B. tam prišiel vtedy, keď už konflikt začal a nevedel uviesť, kto ho začal. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejmý účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 262/2009). Z návrhu právneho zástupcu žalovaného nevyplýva, čo konkrétne mienil dokázať výpoveďami svedkov, ktorí nič nevideli. Právny zástupca žalovaného v záverečnej reči síce tvrdil, že je otázkou znaleckého dokazovania, ktoré zranenia akým spôsobom vznikli, avšak takýto dôkaz nenavrhol. Nie je ani pravdou tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, že žalovaný bol pôvodným rozsudkom v trestnom konaní oslobodený, pričom odvolací súd tento rozsudok zrušil len kvôli zvukovej nahrávke. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 7To/98/2020-278 zo dňa 21.9.2021 okrem zvukovej nahrávky poukázal tiež na rozpory vo výpovediach svedkov a skonštatoval, že zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie chirurgia, traumatológia a ortopédia vyplynulo, že náhodný vznik zranení, ktoré dňa 7.7.2018 utrpel poškodený G. A. vzhľadom na ich rozsah, charakter a lokalizáciu je nepravdepodobný. V ďalšom súd poukázal na judikatúru pri posudzovaní miery spoluzavinenia pri vzniku škody civilným súdom, a to rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/66/2018 zo dňa 21.3.2019. Rovnako súd zamietol aj návrh právneho zástupcu žalovaného, aby prečítal na str. 7 trestného rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/117/2019 zo dňa 25.3.2022 odsek týkajúci náhrady škody s odôvodnením, že trestný rozsudok je súčasťou spisu a bol citovaný žalovaným. Z vykonaného dokazovania mal takto súd za preukázané, že žalovaný dňa 7.7.2018 v čase okolo 00:15 hod. v obci B. pri rodinnom dome na ulici E. C. F. XXX/X fyzicky napadol poškodeného G. A., čím mu spôsobil zranenia, v dôsledku ktorých bol práceneschopný od 7.7.2018 do 23.8.2018. Žalovaný bol za toto konanie rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/117/2019 zo dňa 25.3.2022 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. Žalobkyňa v konaní preukázala potvrdením o výške vyplatených dávok nemocenského a ošetrovného po 31.12.2008 G. A. vo výške 780,30 Eur. Výzvou č. 37/2023 zo dňa 19.4.2023 preukázala, že žalovaného vyzvala, aby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy zaplatil na účet sumu 780,30 Eur. Výzva bola žalovanému doručená dňa 24.4.2023. Žalovaný na výzvu nereagoval. V konaní nepreukázal mieru zavinenia poškodeného G. A. za spôsobenú škodu. Žalovaný teda nepreukázal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním poškodeného a vzniknutou škodou, žalovaný v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava uznal vinu za všetky zranenia spôsobené poškodenému, ktoré sú uvedené vo výroku rozsudku. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by si akékoľvek zranenia sám poškodený spôsobil, čo i len náhodou, tým, že bol v stave opitosti. Pokiaľ aj žalovaného vyprovokoval k protiprávnemu konaniu verbálnym útokom, tento sám o sebe nemohol spôsobiť jeho zranenia.

4. Súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania s poukazom na § 163 a § 164 zák. č. 150/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Dôvodom na prerušenie konania mala byť skutočnosť, že na Okresnom súde Rožňava sa vedie pod sp. zn. 11C/11/2024 konanie na návrh žalobcu G. A. proti žalovanému I. A. A. o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným činom. V uvedenom konaní sa vedie dokazovanie, ktoré bude mať podstatný význam aj pre toto konanie. Návrh na prerušenie konania súd zamietol z dôvodu hospodárnosti a uviedol, že dôvodom na prerušenie konania podľa § 163 CSP nemala byť snaha o mimosúdnu dohodu, ale podľa tvrdení právneho zástupcu žalovaného vykonanie dokazovania v inom konaní. Vo veci vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 11C/11/2024 bol stanovený termín pojednávania na 17.7.2024, pričom v prejednávanej veci sa konanie začalo skôr, a to 10.7.2023. Právny zástupca je povinný predkladať návrhy na vykonanie dokazovania za účelom preukázania svojich tvrdení včas a nemôže sa spoliehať, že sa tieto vykonajú v inom konaní, ktoré sa začalo o 7 mesiacov neskôr. Právnomu zástupcovi žalovaného nič nebránilo navrhnúť rozsiahle dokazovanie aj v tomto konaní, čo však okrem návrhu na výsluch svedkov neučinil.

5. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa zaoberal aj tým, či v danom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobové a iné pomery všetkých strán sporu. V predmetnej veci nemal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa ani výnimočnosť okolností u žalovaného, a preto neaplikoval § 257 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný uplatniac odvolacie dôvody podľa § 389 ods. 1 písm. b/, d/, e, f/, g/, h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, najmä rozsahu spoluzavinenia a zodpovednosti G. A. na vzniku ublíženia na zdraví. Pred začatím pojednávania konzultoval celú vec s právnu zástupkyňou žalobkyne a došli k dohode, že navrhnu prerušiť konanie vzhľadom na konanie prebiehajúce na Okresnom súde Rožňava, kde poškodený uplatňuje nárok na náhradu škody, kde sa vyrieši aj otázka prípadného spoluzavinenia poškodeného. Podľa výsledku tohto konania potom uhradí žalobcovi jeho nároky, teda že dôjde k dohode. Preto navrhol pred začatím pojednávania súdu, aby prerušil konanie, pretože prebieha konanie pod sp. zn. 11C/11/2024. Podľa jeho názoru v uvedenom konaní sa rieši otázka, ktorá má rozhodujúci význam pre rozhodnutie v tomto konaní, ktoré je len následkom po rozhodnutí o náhrade škody, ktorú si uplatňuje poškodený G. A. a bude riešená aj otázka jeho spoluzavinenia, ktorú žalovaný namietal a pre ktorú o náhrade škody nerozhodoval súd v trestnom konaní. Žalobkyňa s prerušením súhlasila pričom navrhli, aby súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 11C/11/2024. Súd prvej inštancie o tomto návrhu nerozhodol v súlade s § 163 ods. 1 CSP, pojednávanie neodročil a ani konanie neprerušil, hoci to bolo obligatórnou povinnosťou súdu. Po prednese o súhlasnom prerušení konania súd pojednávanie prerušil na desať minút a potom pokračoval s tým, že nevidí dôvod na prerušenie konania a v pojednávaní pokračoval. Do zápisnice z pojednávania sa však nepremietlo, že zhodne navrhli prerušiť konanie. Súd prvej inštancie takto nepostupoval procesne správne a znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva a nevykonal vo veci navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov na preukázanie miery spoluzavinenia poškodeného. Odôvodnenie zamietnutia návrhu je v rozpore so skutočnosťou a súd svojím postupom mu znemožnil preukazovať rozhodujúce skutočnosti pre spoluzodpovednosť poškodeného. Práve výpoveďami svedkov a zopakovaním ich výsluchu je možné ustáliť spoluzavinenie poškodeného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/71/2003, NS SR sp. zn. 3Cdo/66/2018. Okrem toho neprihliadol pri rozhodovaní na stanovisko súdu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/117/2019 zo dňa 25.3.2022.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že na uplatnenom nároku na náhradu škody vo výške 780,30 Eur trvá s poukazom na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/117/2019 bol A. A. uznaný vinným, že dňa 7.7.2018 po predchádzajúcom verbálnom nedorozumení, poškodeného G. A. fyzicky napadol. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že na pojednávaní dňa 5.6.2024 výslovnou navrhla súdu prerušenie konania, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 11C/11/2024. Pred začatím uvedeného pojednávania síce právny zástupca žalovaného komunikoval o miere zavinenia žalovaného s ňou, avšak po začatí pojednávania a rozhodnutí súdu konanie neprerušovať a v pojednávaní pokračovať, toto rozhodnutie súdu nenamietala. Rovnako poukázala na fakt, že žalovaný k dnešnému dňu nereagoval na výzvu na úhradu uplatneného nároku, neuhradil ho a ani neprejavil ochotu uhradiť ho ani len z časti.

8. Ďalšie podania v spore doručené neboli.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas, oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom

z ustanovenia § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.8.2025 o 9:15 hod., v pojednávacej miestnosti č. d. 207/2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20.8.2025 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP.

12. K žalovaným namietanému odvolaciemu dôvodu uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesné vady v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenie.

13. Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že namieta porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Súdu prvej inštancie vytýka najmä to, že sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou prednášanou v konaní, pričom konanie neprerušil a nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov, čím došlo zo strany súdu k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. V tomto smere preto považuje v celku rozsudok ako arbitrárny. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecných záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov. Rozdielny názor strany vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu preto nečiní jeho rozsudok nesprávnym či nezákonným. Je nepochybné, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj ústavnou a zákonnou procesnoprávnou rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Jedným z týchto princípov vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale i laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán, ktoré majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29.4.1993). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strán, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, Hiro Balani c/a Španielsko z 9.12.1994).

14. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý návrh žalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov zamietol z dôvodu hospodárnosti konania, pričom skutkový stav mal preukázaný z iných dôkazných prostriedkov.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 os. 1 písm. g/ CSP nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. V tomto prípade ide o stav, keď je možné doteraz zistený skutkový stav (skutkový základ neprávoplatného rozhodnutia) aktivitou strany sporu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s § 365 písm. d/ CSP, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade použiť len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny.

16. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Civilný sporový poriadok zaviedol do slovenského procesného práva ako novum právny inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP). Tento inštitút je naviazaný najmä na zásadu koncentrácie konania (§ 154 CSP). Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné. Účelom zmeny je urýchlenie konania, čo sa prejavuje praktizovaním procesných povinností strán sporu pri predkladaní skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a podobne. Zaviedla sa diskrečná právomoc súdu (podľa okolností konkrétneho prípadu) neprihliadať na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli urobené včas. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré odvolateľ neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok.

18. Právo na uvedenie novoty v zmysle § 366 písm. d/ CSP je podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia tejto skutočnosti a dôkazu. Je preto úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nový prostriedok procesného útoku, či procesnej obrany, ktorý uvádza až teraz, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny, ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nedbanlivosti.

19. Zo zápisnice súdu prvej inštancie v pojednávaní zo dňa 5.6.2024 vyplýva, že právny zástupca žalovaného navrhol v konaní vypočuť svedkov za účelom preukázania spoluzavinenia poškodeného a žiadal konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedenom na Okresnom súde Rožňava vo veci sp. zn. 11C/11/2024, v ktorom bude vykonané dokazovania ohľadne spoluzavinenia poškodeného. Následne bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené.

20. Odvolací súd s poukazom i na žalovaným v odvolaní neuvedenie žiadnej novoty dodáva, že argumentácia žalovaného je nedôvodná a v odvolacom konaní nepredložil žiadny nový dôkaz.

21. Pokiaľ ide o žalovaným uplatnený odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. e/ CSP ohľadne nevykonania navrhovaného dôkazu rozhodujúceho pre jeho obranu v dotknutom spore, odvolací súd uvádza, že judikatúra Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR bola ustálená (napríklad rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) v tom smere, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazov) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len troma dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s článkom 46 ods. 1 a článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada takzvané opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného

rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. V súvislosti s predmetnými odvolacími námietkami odvolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje jej právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenia návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania (strán sporu).

22. Žalovaný namietal, že súd nevykonala dôkaz výsluchom svedkov a neprešiel konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 11C/11/2024. Napokon, ako odvolací súd vyššie uviedol do práva strany sporu nepatrí, aby sa súd stotožnil s jej navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecných záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov.

23. K odvolaciemu dôvodu žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam § 365 ods. 1 písm. f/ CSP odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzal z pravidiel formálnej logiky. Citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je vo vzťahu k napadnutému rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel, naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplývajú, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli predloženými listinnými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení 2. dielu CSP, alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

24. Z odvolacej argumentácie žalovaného je zrejmé, že nesúhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení odvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v posudzovanej veci, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

25. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonala náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhal zaplata sumy 780,30 Eur titulom vyplatenia nemocenského poistenia poškodenému G. A. v súvislosti s úrazom utrpým dňa 7.7.2018. Jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi

skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

26. Odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a jeho obsahová (materiálna) náplň zakladá súhrne jeho zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a náležite vyhodnotil. Jeho argumentácia je koherentná a rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe dospel sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Žalovaný v odvolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. Odvolací súd takto dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne právne posúdil splnenie podmienok podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, teda dôvodnosti nároku žalobkyne na náhradu škody voči žalovanému i v nadväznosti na prerušenie konania.

29. Podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

30. Ťažiskovým dôvodom odvolania žalovaného bolo nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi výplatom dávok poškodenému a protiprávnym konaním žalovaného, čím podľa žalovaného nebol daný dôvod na to, aby súd prvej inštancie žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

31. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Mcdo/19/2008 uviedol, že hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva Sociálnej poisťovne na náhradu škody vzniknutej výplatom dôchodkovej dávky je ustanovenie § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. V rozhodnutí prijal Najvyšší súd SR právne závery v otázke zavinenia tretej osoby. Konštatoval, že tento osobitný predpis otázku zavinenia neupravuje, preto je potrebné vychádzať zo všeobecnej úpravy (§ 441 OZ). Poukázal na to, že ustanovenie § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení priznáva Sociálnej poisťovni špecifické práva požadovať náhradu poskytnutých dávok a náhradu škody od tretích osôb v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania voči poberateľovi dávky. Ak bola poisťencovi poskytnutá niektorá z uvedených dávok, ale vznik jeho nároku na dávku nebol zapríčinený zavineným protiprávnym konaním tretej osoby, nemá Sociálna poisťovňa v zmysle citovaných ustanovení regresné právo na náhradu dávky (škody). To znamená, že tretia osoba má povinnosť nahradiť poskytnuté dávky alebo nahradiť škodu Sociálnej poisťovni len v takom rozsahu, v akom je jej zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutými dávkami, na ktoré poisťencovi vznikol nárok v dôsledku konania tretej osoby. V rozsahu, v akom sa na vzniku nároku poisťenca na poskytnutie dávky podieľajú iné okolnosti, prípadne v akom rozsahu bol spôsobený spoluzavinením poisťenca, tretia osoba nezodpovedá. Z uvedeného vyplýva, že aj pri nároku Sociálnej poisťovne na náhradu poskytnutých dávok od tretích osôb podľa citovaného ustanovenia, je potrebné skúmať mieru zavinenia poberateľa dávok, lebo v rozsahu, v akom bolo jeho zavinenie (spoluzavinenie) príčinou vzniku nároku na poskytnutie dávok, nemá tretia osoba voči Sociálnej poisťovni povinnosť nahradiť poskytnuté dávky, resp. nahradiť škodu vzniknutú výplatom dávok (viď obdobne aj rozsudky Najvyššieho súdu SR napr. z 27.11.2003 sp. zn. 2Cdo/91/2003 a z 26.5.2004 sp. zn. 4Cdo/21/2004).

32. Odvolacie námietky žalovaného sú opakovaním jeho obrany uplatnenej aj v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento podrobne, presvedčivo a dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalovaný vzhľadom na uvedené neuniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu, nakoľko

v konaní svoje tvrdenia nepreukázal. Žalobkyňa nepochybne súdu preukázala dôvodnosť podanej žaloby ňou predloženými dôkazmi.

33. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva stíha tú sporovú stranu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a sporovou stranou tvrdená, bola v konaní preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú. Dôkazným bremenom sa teda rozumie procesná zodpovednosť sporovej strany za to, že v konaní budú preukázané jej tvrdenia. Dôsledkom jeho neunesenia je procesný neúspech sporovej strany. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodne preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena

34. Súd prvej inštancie v bode 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnotil vykonané dokazovanie aj s poukazom na to, že žalovaný dňa 7.7.2018 v čase okolo 00:15 hod. v obci B. pri rodinnom dome na ulici E. C. F. XXX/X fyzicky napadol poškodeného G. A., čím mu spôsobil zranenia, v dôsledku ktorých bol práceneschopný od 7.7.2018 do 23.8.2018. Žalovaný bol za toto konanie rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/117/2019 zo dňa 25.3.2022 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. Žalobca v konaní preukázal potvrdením o výške vyplatených dávok, nemocenského a ošetrovného 31.12.2018 G. A. vo výške 780,30 Eur, na ktorú sumu vyzval žalovaného, aby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy na jeho účet uvedenú sumu zaplatil. Žalovaný v konaní nepreukázal mieru zavinenia poškodeného G. A. za spôsobenú škodu a nepreukázal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním poškodeného a vzniknutou škodou. V trestnom konaní bol žalovaný na Okresnom súde Rožňava vedeného pod sp. zn. 3T/117/2019 a uznal vinu za všetky zranenia spôsobené poškodenému. Spoluzavinenie poškodeného znamená, že jeho konanie bolo buď hlavnou a bezprostrednou príčinou vzniku jeho škody, alebo bolo jednou z príčin jej vzniku. I keď zákon hovorí o spoluzavinení, nie je forma zavinenia podstatná, pričom nemusí ísť ani o porušenie právnej povinnosti na strane poškodeného; v zmysle zásady casum sentit dominus poškodený dokonca nesie i následky náhody, ktorá ho postihla. Z vykonaného dokazovania preto nevyplývalo, že by si akékoľvek zranenia spôsobil poškodený sám, čo i len náhodou, tým, že bol v stave opitosti. Pokiaľ aj žalovaného vyprovokoval k protiprávnemu konaniu verbálnym útokom, tento sám o sebe nemohol spôsobiť jeho zranenia.

35. Odvolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k posudzovanej príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a práceneschopnosťou poškodeného od 7.7.2018 do 23.8.2018 (a s tým súvisiace vyplatenie dávok) je potrebné rozlišovať, či popri protiprávnom konaní žalovaného nevstúpili do následku v podobe poškodenia zdravia poškodeného aj iné okolnosti a vplyvy, ktoré sa na mieste poškodenia jeho zdravia mohli podieľať. Pod pojmom „spoluzavinenie poškodeného“ je potrebné si predstaviť také vedomé, alebo nevedomé konanie či opomenutie, ktoré prispelo priamo ku škodovej udalosti. V danom prípade však z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že poškodený v čase incidentu so žalovaným mal zdravotné problémy, resp. také zdravotné poškodenia, o ktorých v čase škodovej udalosti by bolo možné hovoriť o „iných okolnostiach“ podieľajúcich sa na vzniku nároku poistenca. Súd prvej inštancie uzavrel, že z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť nevyplývala. Naopak, správne poukázal na závery znaleckého posudku v trestnom konaní, pričom žalovaný mal poškodenému spôsobiť otras mozgu ľahkého stupňa, pomliaždenie ľavej očnice s krvnou podliatinou, pomliaždenie nosa s krvnou podliatinou, pomliaždenie pravého lakťa ľahkého stupňa s povrchovou kožnou odreninou, pomliaždenie ľavej ruky, ľavého ramena, ľavého kolena, zlomeninu ôsmeho a deviateho rebra vľavo s minimálnym posunom úlomkov s dobou liečenia do 42 dní. Napokon žalovaný nekonkretizoval, ktoré zranenia by si mohol poškodený spôsobiť tým, že bol v stave opitosti a ktoré nesúviseli so škodovou udalosťou, a teda protiprávnym konaním žalovaného.

36. Odvolací súd v ďalšom poukazuje na § 215 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd vo veci rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ochranu ktorého v konaní ide, do času rozhodovania súdu prvej inštancie, teda skutočný stav veci. V civilnom sporovom konaní sa uplatňuje princíp tzv. formálnej pravdy. V sporovom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie objektívnej, či materiálnej pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej

aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje – uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok nedostatočnej procesnej aktivity tejto strany sporu. Súd teda rozhoduje na základe takého rozsahu skutkového stavu, aký je v konaní zistený v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať do skončenia dokazovania pred súdom prvej inštancie. S poukazom na uvedené v danom prípade je preto rozhodujúce ako správne uzavrel i súd prvej inštancie, že žalobkyňa vyplatila poškodenému G. A. dávky nemocenského poistenia v sume 780,30 Eur za obdobie od 7.7.2018 do 23.8.2018. Žalovaný naopak nepreukázal mieru zavinenia poškodeného G. A. za spôsobenú škodu, t.j. príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním poškodeného a vzniknutou škodou. Na uvedenom nič nemení ani procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Odvolací súd v preskúmvanej veci nezdieľa názor žalovaného, že súd mu neprerúšením konania znemožnil preukazovať rozhodujúce skutočnosti pre spoluzodpovednosť poškodeného, nakoľko žalovaný iba vo všeobecnej rovine bez ďalšieho považoval mieru spoluzavinenia poškodeného v rozsahu najmenej 80 %. Nevedno však ako žalovaný k uvedenému záveru dospel, pretože nepredložil žiadne dôkazy a v tomto smere, okrem výsluchu svedkov, žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nenavrhol. Odvolaciu argumentáciu žalovaného o miere spoluzavinenia poškodeného považuje odvolací súd za nedôvodnú.

37. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd takto dospel k záveru, že obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

38. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. vrátane závislého výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

39. Žalovaný podal odvolanie proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým návrh na prerušenie konania zamietol.

40. Podľa § 234 ods. 1 CSP, súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

41. Súd prvej inštancie o návrhu na prerušenie konania rozhodol v rámci rozsudku, pričom samotné rozhodnutie o neprerúšení konania má procesnú povahu, nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto aj rozsudok v tejto časti má povahu uznesenia.

42. Ak sa o návrhu na prerušenie konania rozhoduje rozsudkom vo veci samej, je potrebné, aby poučenie o opravnom prostriedku bolo rozlíšené na poučenie o opravnom prostriedku proti rozsudku vo veci samej, a poučenie o opravnom prostriedku proti výrokom, ktoré majú procesnú povahu (najmä ak nie je odvolanie prípustné).

43. V prejednávanej spore sa žalovaný riadil nesprávnym poučením o možnosti podať odvolanie aj proti výroku II. rozsudku, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol.

44. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

45. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a/ zastavení konania, b/ odmietnutí podania vo veci samej, c/ odmietnutie žaloby na obnovu konania, d/ návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e/ zrušenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1, f/ návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávosti, okrem odôvodnenia, g/ zamietnutie návrhu na doplnenie rozsudku, h/ zamietnutie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i/ návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j/ odklad vykonateľnosti rozhodnutia, k/ povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach

práva duševného vlastníctva, l/ zabezpečení dôkazného prostriedku, m/ nároku na náhradu trov konania, n/ prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164, o/ návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu rozhodnutia.

46. Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

47. Zákon v ustanovení § 357 CSP taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. Medzi týmito uzneseniami nie je uvedené uznesenie, ktorým je zamietnutý návrh na prerušenie konania. Odvolanie je prípustné iba proti uzneseniu o prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 CSP.

48. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže zákon prípustnosť odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania neupravuje, znamená to, že odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nie je prípustné.

49. V tomto smere bol žalovaný súdom prvej inštancie v rozhodnutí nesprávne poučený tak, že proti tomuto rozhodnutiu (ako celku) odvolanie je prípustné.

50. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný podal odvolanie proti rozsudku vo výroku II., ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania, teda proti ktorému odvolanie nie je prípustné, odvolací súd toto odvolanie podľa § 386 písm. c/ CSP odmietol.

51. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100%) voči žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).